

N:o 7.

Af Friherre A. Cederström: Med förslag till ett tillägg uti 22 § af Kongl. Fiskeristadgan den 29 Juni 1852.

Det är en allmänt känd sak, att alla näringar för att rätt kunna trifvas måste ostördt få utvecklas och njuta så stor trygghet och säkerhet som möjligt. Isynnerhet är det nödvändigt, att förordningar och stadgar rörande dessa icke alltför ofta underkastas förändringar, ty derigenom uppstår för näringsidkaren en osäkerhet, som förlamar hans verksamhet och tvingar honom att arbeta med så stor försigtighet, att någon större fördel hvarken kan beredas det allmänna eller honom sjelf.

Vi hafva dock en ganska talrik klass näringsidkare, nemligen fiskrarne, som enligt nu gällande Fiskeristadga icke ega någon garanti för, att icke tidt och ofta både redskap och fångst-metoder kunna komma att förändras.

Konungens befallningshafvande i länen kunna nemligen, när helst de det finna för godt, sammankalla fiskeribefolkningen och fiskvattensegarne i en ort och med dem söka uppgöra nya s. k. öfverenskommelser rörande fisket. Finner Konungens befallningshafvande dessa öfverenskommelser icke ändamålsenliga, eller kan ny sådan vid tillfället icke göras, så eger Konungens befallningshafvande emot befolkningens egen önskan meddela förordnande i ämnet medelst utslag — och detta fastän fiskevattensinnehafvarne kanske för icke så lång tid sedan erhållit stadfästelse på en öfverenskommelse, som de ansett för sig nyttig och fördelaktig.

Att en sådan osäkerhet skall menligt inverka på fiskets rätta bedrivande och göra den under så många andra besvärligheter och risker hemfallne fiskaren tryckt i sitt yrke, är högst naturligt; och man kan icke förundra sig öfver, att han med sådant framtidsperspektiv icke vågar skaffa sig dyrbarare redskap, då denna kanske inom kort skulle blifva konfiskabel. I synnerhet är detta fallet med fiskaren på våra hafskuster, som måste, för att hafva hopp om någon lyckad fångst, besitta ganska dyrbara och stort förråd af bragder.

Jag har sjelf haft tillfälle erfaras, hurusom fruktan för förändring uti redan fastställda stadgar eller s. k. öfverenskommelser så tillintetgjort företagsamheten uti ett fiskedistrikt, att inga nya bragder på ganska lång tid förfärdigades — och det har blifvit mig sagdt, att fattigvården måste draga försorg om den personal, som förut förtjente sitt uppehälle genom spånad och redskapstillverkning.

Under sådana förhållanden torde det vara billigt, att fiskeribefolkningen erhåller den säkerhet för rubbningar i det bestående, att, då en fiskeriöfverenskom-

melse för en ort vunnit laga kraft, någon ny sådan icke borde af Konungens befallningshafvande kunna förordnas, med mindre än att flertalet af de rättegande själfva dertill gifve sitt bifall.

Jag får derföre, på grund af hvad jag haft äran anföra, ödmjukligen föreslå, det Riksdagen hos Kongl. Maj:t måtte ingå med underdånig anhållan, att ett tillägg uti slutet af 22 § i Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 göres uti detta syfte och således af ungefär följande lydelse: har sådan öfverenskommelse, som här ofvan stadgas, vunnit laga kraft, må den ej ändras, med mindre än att flertalet af de rättegande det önskar och medgifver.

Stockholm den 25 Januari 1873.

A. Cederström.

N:o 8.

Af Herr **C. A. Larsson**: Om antagande af en lag för dikning i öfverensstämmelse med dertill af vederbörande komiterade afgifvet förslag.

Sedan Rikets Ständer i underdånig skrifvelse den 14 Mars 1863 anhållit det Kongl. Maj:t skulle låta utarbета en ny lag rörande den så kallade vattenrätten, har dock denna fråga icke ännu hunnit så utredas, att något resultat deraf vunnits. Af Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts N:o 3 utlåtande N:o 28 vid sistlidne riksdag inhemtas:

att tvänne komitéer varit förordnade att utreda denna vidlyftiga fråga och derom afgifvit förslag;

att Konungens befallningshafvande, hushållningssällskap och landstingen i länen samt Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen varit hörda öfver det första komitéförslaget, men

att Högsta domstolen *enhälligt* förkastat det senare förslaget både till princip och detaljer, hufvudsakligen på den grund att ämnet vore af egenskap att tillhöra den ekonomiska lagstiftningen.

Då likväl icke alla de stadganden, som i denna fråga inbegripas, torde böra hänföras under den ekonomiska lagstiftningen, tager jag mig friheten väcka ny motion i den delen som handlar om *dikning* i allmänhet, på det denna fråga icke